

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.831/2022/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Ipkovich Eszter ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

SBGK Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Tószegi Renáta Zsuzsanna ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 36.P.21.503/2022/10-II.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított, az államnak járó 48.000 (negyvennyolcezer) forint illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára kell megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 24.000 (huszonnégyezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 64.000 (hatvannégyezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság fenti számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes médiaszolgáltatásában elérhető TV csatorna1 televíziós csatorna 2017. június 30-án sugárzott műsor című hírműsorában „műsor címe” címmel a portál internetes hírportál egyik cikkéről számoltak be. A cím fölött a felperes fényképe volt látható. Arról írtak, hogy a felperest tartóztathatták le a személy ügyben, őt, mint bűnsegédet gyanúsították meg. Egy korábbi tv-műsorra utalva azt írták, hogy településen ledarált áfabevallásokat találtak a párt politikus kukájában. Az irat megsemmisítése a felpereshez köthető, a talált papírokat az adóhatóság lefoglalta. A továbbiakban azt közölték, hogy személyl cégének kukájában találták a ledarált iratokat, a nyomozóhatóság azokat végül is lefoglalta, a televíziós csatorna riporterét is kihallgatták. A portál szerint az adóhatóság nyomozója megerősítette, hogy a megsemmisített iratok valóban áfabevallások. A hírportál azt is megtudta, hogy letartóztattak egy települési nőt, a felperest, aki több szállal is kötődik az párt-hez és személyhez. Az ő feladata volt a több ezer diákot megkárosító iskolaszövetkezet koordinálása, irányítása is. Az TV csatorna riportját is megemlítették, amelynek készítése során a riporterrel a felperes férje kezdett el kötekedni, mert látta, hogy felveszik az autóját. Arról is beszámoltak, hogy az ügy X. rendű gyanúsítottja a felperes, aki fél tucat cégben érdekelt, üzemelteti a rádiót is. Röviden összefoglalták a személylval összefüggő büntetőeljárásról szóló ismereteket.

[2] Az alperesi hírműsor által idézett portál oldalon megjelent cikk tartalma miatt indult büntetőeljárásban a Fővárosi Törvényszék, mind másodfokú bíróság a 20.Bf.8844/2019/9. szám alatti ítéletében jogerősen megállapította a cikkírók büntetőjogi

felelősségét rágalmazás vétségében. Indokolása [25] bekezdésében rögzítette, miszerint a vádlottak sem vitatták, hogy a tudósításnak nem volt ténybeli alapja. Ennek ellenőrzése kapcsán megszegték a rájuk irányuló szakmai szabályokat, amikor akár a nyomozást irányító ügyészség, akár a sértett házastársa, személy² részéről meg nem erősített, a sértett érintettségére vonatkozó következtetésüket tényként közölték a sérelmezett újságcikkben. A másodfokú bíróság ítéletében megállapította azt is, hogy az újságírók ténylegesen tanúsított magatartása nem minősült jóhiszeműnek, hiszen a rájuk irányadó újságírói szakmai szabályokat a szerzett információ ellenőrzésével, és az érintett fél meghallgatásával kapcsolatban megszegték, ez okozta a valótlan tényállításra, mint eredményre vonatkozó gondatlanságukat.

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az alperes megsértette a jóhírnévhez való személyiségi jogát azzal, hogy 2017. június 30. napján az általa sugárzott műsor című hírműsorban valótlanul híresztelte, hogy letartóztatták, hogy áfabevallások ledarálása, iratok megsemmisítése köthető hozzá, valamint, hogy mint bűnsegédet gyanúsította meg a nyomozóhatóság, továbbá kérte, hogy ezen jogsértéssel összefüggésben kötelezze a bíróság az alperest 400.000 forint sérelemdíj 15 napon belüli megfizetésére.

Kérte annak megállapítását is, hogy az alperes megsértette a képmáshoz való személyiségi jogát azzal, hogy 2017. június 30. napján az általa sugárzott műsor című hírműsorban hozzájárulása nélkül használta fel képmását, és ezen jogsértéssel összefüggésben kérte az alperest 400.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezni.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Jogalapjában azért vitatta a keresetet, mert a perbeli hírműsorban feltételes módon akként fogalmaztak, hogy „letartóztathatták” a felperest és csak utána használtak kijelentő módot, ezért nem klasszikus tényállításnak, hanem sejtetésnek minősülnek a felperes által sérelmezett közlések. Ezen túlmenően a felperest utóbb valóban meggyanúsították, ami miatt a későbbiekben magyarázkodnia kellett, mely tény befolyásolhatja a jogsértés megítélését.

[5] A sérelemdíj összegét eltúlzottnak tartotta, kérte figyelembe venni a Kúria Pfv.IV.21.764/2015. számú döntését. Álláspontja szerint a felperest nem érte sérelem a közlések miatt, ezért még a jogsértés megállapítása esetén sincs helye sérelemdíjban történő marasztalásnak. A felperes nem jelölte meg azt a konkrét nem vagyoni sérelmet (immateriális hátrányt), amely őt az állított jogsértő magatartás következtében érte.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2017. június 30. napján az általa sugárzott műsor című hírműsorban valótlanul híresztelte, hogy a felperest letartóztatták, áfabevallások ledarálása, iratok megsemmisítése köthető hozzá, és hogy mint bűnsegédet gyanúsította meg a nyomozóhatóság, megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát.

[7] Megállapította továbbá, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy 2017. június 30. napján az általa sugárzott műsor című hírműsorban a felperes hozzájárulása nélkül használta fel a felperes képmását, megsértette a felperes képmáshoz fűződő jogát.

[8] Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 800.000 forintot és 48.000 forint perköltséget, továbbá a le nem rótt 48.000 forint illetéket az állam javára az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára fizesse be.

[9] A valódi tárgyi keresethalmazatban előterjesztett kereseti kérelmek közül a felperes jóhírnév megsértése megállapítására irányuló kérelme tekintetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (2) bekezdését ismertette. A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CXLI. törvény (Bszi.) 6. §-a alapján tényként fogadta el, miszerint az alperes által forrásként megjelölt portál hírportálon megjelenő cikket jegyző újságírókat rágalmozás vétségében jogerősen marasztalta a bíróság. A másodfokú ítélet indokolására figyelemmel rögzítette, hogy valótlan tényállításokat tartalmazott a portál oldalon közzétett cikk, azaz az alperes a műsor című hírműsorában valótlan tény híresztelt, hiszen a hírműsorban közölt mondatok forrásaként ezen cikkekre hivatkoztak. A PK 14. számú állásfoglalás értelmében a mástól szerzett értesülések továbbadása, közlése híresztelésnek minősül, amely kizárólag tényállításokhoz köthető.

[10] Az alperesnek a jogalap tekintetében előadott védekezésével nem értett egyet, mert a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának a sajtó-helyreigazítási perekre kimunkált, ám a személyiségi jogi perekben is irányadó, a vizsgálandó szempontrendszer felállító 12. számú állásfoglalása alapján értelmezve a perbeli hírműsorban elhangzottakat, a kijelentő módon megtett – és a felperes által sérelmezett – közlések bármely átlag tévé néző számára egyértelmű kapcsolatot teremtenek a felperes és a sérelmezett magatartás között. Tényként rögzíthető ezért, hogy az alperes valótlan tényállításokat híresztelt a felperesről.

[11] Ezen valótlan állítások sértő jellegűek is, mert minden további bizonyítás nélkül, az általános élettapasztalat alapján, mint köztudomású tény megállapítható, ha valaki letartóztatását állítják, gyanúsítottként nevezik meg, bűnsegédnek minősítik, valamint olyan kontextusban írnak róla, hogy egy több ezer diákot megkárosító iskolaszövetkezet koordinátora, irányítója, ez egyértelműen az adott személyre sértő, őt dehonesztáló kijelentésnek minősül.

[12] Annak, hogy a felperes utóbb gyanúsított lett, őt letartóztatták, a per eldöntése szempontjából azért nincs jelentősége, mert a bíróságnak a jogsértés elkövetésének időpontja szerinti állapotot és tényállást kell értékelnie, márpedig amikor a műsor című

hírműsorban a sérelmezett kijelentéseket közölték, akkor a felperes még nem állt büntetőeljárás hatálya alatt.

[13] Megjegyezte, hogy az alperes az Smtv. 13. §-a szerinti kötelezettségének a felperesre vonatkozó perbeli kijelentések nélkül is eleget tehetett volna.

[14] A képmáshoz fűződő jog megsértése iránti kérelem jogalapja tekintetében a Ptk. 2:48. § (1) bekezdését ismertette. Megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes képmáshoz való jogát, mert a hozzájárulása nélkül használta fel a képmását. Arra is utalt, hogy az Smtv. 10. §-ában előírt hiteles tájékoztatás követelménye sem indokolta a felperes képmásának engedély nélkül történő felhasználását, hiszen a képmása többletinformációt nem hordozott a nézők számára.

[15] A megállapított jogsértések következményeként igényelt sérelemdíj vonatkozásában a Ptk. 2:52. § (1) és (3) bekezdés ismertett rendelkezéseire tekintettel az alperesi védekezéssel szemben köztudomású tényként vette figyelembe, hogy a felperesnek mindkét jogsértéssel közvetlen okozati összefüggésben a szűkebb környezetében magyarázkodnia kellett, ez számára kellemetlen volt, diszkomfort érzetet váltott ki. Az általános élettapasztalat szerint a társadalom tagjaiban negatív érzetet kelt, ha valakit büntetőeljárás hatálya alatt állónak titulálnak, illetve bűnsegédnek neveznek, valamint bűncselekmény elkövetését társítják hozzá. Mindezek alapján további bizonyítás nélkül elfogadható, hogy az alperesi kijelentések a felperes számára kellemetlenséget, negatív hatást okoztak, azaz nem vagyoni sérelem érte.

[16] A sérelemdíj összegszerűsége körében arra volt figyelemmel, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel az alperes terhére értékelendő, hogy a felperes által igényelt összeg vonatkozásában kimentési okot nem jelölt meg. Az általa precedensként hivatkozott Kúria Pfv.IV.21.764/2015. számú határozatot nem tekintette irányadónak, tekintettel arra, hogy a két ügy tényállása egymással nem egyezett meg, hiszen a felperes nem vagyoni sérelmét egyértelműen előadta.

[17] A felperes által igényelt összesen 800.000 forint sérelemdíj az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem eltúlzott. Értékelte e körben, hogy az alperes által híresztelt kijelentések a felperes számára negatív értékítéletet, kellemetlenségeket okoztak, az alperes műsorát több százezer ember nézte, továbbá azt is, hogy a médiaszolgáltatóval szemben fokozott követelmények és elvárások támaszthatók a személyiségi jogok tiszteletben tartása körében az Smtv. 4. § (3) bekezdéséből következően.

[18] Arra is utalt, hogy nem foghat helyt azon alperesi védekezés, miszerint sejtetésnek tekinti a nyilatkozatait.

[19] Az összecszerűség körében értékelte a jelenlegi ár- és értékviszonyokat és azt is, hogy a felperes kamatot nem követelt a sérelemdíj után.

[20] A felperes személyes meghallgatását mint szükségtelent mellőzte.

[21] Az alperest pervesztességére tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg.

[22] A le nem rótt illeték megfizetésére a Pp. 101. § (1) és a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest.

[23] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezett. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a keresetet utasítsa el és marasztalja felperest a perköltségekben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1) bekezdésére és (3) bekezdés c) pontjára alapította, mert az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését, 2:43. § g) pontját, 2:48. § (1) és (2) bekezdését, valamint a 2:52. § (1) és (3) bekezdését.

[24] Fenntartotta azt az elsőfokú eljárás során is képviselt álláspontját, hogy a felperes által sérelmezett közlés a teljes szövegösszefüggésre tekintettel nem tényállításként értelmezendő a bevezetőben használt feltételes mód miatt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a felperest valóban büntetőeljárás alá vonták. Továbbra is vitatta, hogy a sérelmezett közlések valótlanosságuk mellett sértők is. Ebből a szempontból van jelentősége annak, hogy utóbb valóban büntetőeljárás indult a felperessel szemben.

[25] A képmás felhasználásával kapcsolatosan arra hivatkozott eseti döntésekre is utalva, hogy ugyan a felperes valóban nem adta kifejezett hozzájárulását a képmása felhasználásához, arra azonban nem visszaélésszerűen, nem öncélúan került sor. A felperes portréja a hírblokk elején mindössze néhány másodperc erejéig volt látható egy olyan ügy kapcsán, amely közérdeklődésre tart számot. Mindezek alapján a jóhírnévsértés nem valósult meg, ezért a sérelemdíj iránti igény is megalapozatlan.

[26] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Elsősorban azt hangsúlyozta, hogy nem közszereplő, azon közügyben, amelynek érintettje, az ügyészégi, bírósági közlemények még a monogramját sem tartalmazták. Annak, hogy 15 éve egy párt helyi szervezetében tisztséget vállalt, nincs relevanciája.

[27] Hangsúlyosan hivatkozott azon büntetőbíróági ítélet megállapításaira, amelyben a portál internetes hírportál újságíróit elítélték. E szerint ugyanis a vádlottak sem vitatták, hogy a tudósításuknak nem volt ténybeli alapja, ellenőrzési kötelezettségüknek nem tettek eleget, így megszegték a rájuk irányadó szakmai szabályokat. Álláspontja szerint annak, hogy utóbb a személy ügyben meggyanúsították, azért nincs jelentősége, mert erre a perbeli a műsort követően több hónap elteltével került sor. Az alperes ellenőrizetlenül, a való tények feltárása nélkül vette át a hamis híradást. A közlés időpontjában éppen ezért a vele kapcsolatos valótlan állítások súlyosan sértőnek minősültek. Az alperes jogsértése azért is különösen súlyos, mert bűnügyi személyes adatait senkinek sem lehet különösebb indok nélkül nyilvánosságra hozni. Utalt a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság döntésére is, amely azt erősítette meg, hogy a sajtónak a vádlott teljes nevének nyilvánosságra hozatalára önállóan nincsen törvényes felhatalmazása. Köztudomású tényként hivatkozott arra, hogy ha valakiről valótlanul állítják, hogy meggyanúsították, letartóztatták, az nyilvánvalóan sértő tartalommal bír ránézve.

[28] A képmás felhasználása körében kiemelte, hogy az alperesnek semmilyen törvényes joga nem volt képmása felhasználására, eseti döntésekre is hivatkozott. A perbeli esetben semmilyen olyan érdek vagy közérdek nem volt, amely indokoltá tette volna nevének és képmásának megjelenítését a nyilvánosság előtt. Képmása érdemben nem tett hozzá az adás tartalmához, annak közzétételével azok számára is pontosan beazonosíthatóvá vált, akik nem ismerték, ami súlyos sérelmet okozott számára. Előadta, hogy számos pert indított a hasonló jellegű közlések miatt, mely ügyekben hozott döntésekből idézett. A sérelemdíj körében arra hivatkozott, hogy az alperes esetében a sérelemdíj másodlagos jellegét is figyelembe kell venni, mindamelllett igénye összecszerűségében sem tekinthető eltúlzottnak. Személyiségi jogait többféleképpen is sértette az alperes, szakmája szabályait súlyosan megszegve járt el, mely körülmények nem indokolják az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegének még a mérséklését sem.

[29] A másodfokú eljárással összefüggésben 48.000 forint + áfa perköltségre tartott igényt a csatolt költségjegyzék alapján.

[30] A fellebbezés alaptalan.

[31] Az alperes a Pp. 369. § (1) bekezdését is megjelölte a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre tekintetében, olyan indokot azonban nem tartalmazott a fellebbezése, amely az elsőfokú eljárás szabályszerűségét érintette volna. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti korlátokra is figyelemmel azt vizsgálta, hogy az elsőfokú

bíróság által megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést indokolt-e levonni, vagy a megállapított tényeket másként minősíteni. [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja]

[32] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, kifejtett indokait is osztja, azokat nem ismétli meg.

[33] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezéséhez képest új érveket nem adott elő, ezért a másodfokú bíróság csupán azt hangsúlyozza, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsérelem valótlán tények állítása, híresztelése, valós tények hamis színben történő feltüntetése útján valósulhat meg.

[34] Az Alkotmánybíróság a közéleti ügyre vonatkozó véleménysszabadság tágabb határait megerősítő 13/2014. (IV. 18.) AB határozatában is foglalkozik az olyan kijelentésekkel, amelyek tényt és értékelést, véleményt is kifejeznek. Az idézett AB határozatban is irányadó döntésként hivatkozott Csánics kontra Magyarország ügy indokolására figyelemmel értékítéletnek, következtetésnek minősülő közlés esetén is szükséges azonban, hogy azt elegendő ténybeli alap támassza alá. [(12188/06) 2009. január 20., 38. bekezdés] Az alperes védekezése során ilyen vékony ténybeli alapot nem jelölt meg, csupán a műsorszám elején alkalmazott nyelvtani fordulatra hivatkozott.

[35] Az elsőfokú bíróság a PK 12. számú állásfoglalás szempontrendszerét alkalmazta, amikor nem csupán ennek, hanem a szövegösszefüggés teljességének, az általános közfelfogásnak tulajdonított jelentőséget a közlés értelmezése során. Helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a felperesről azt híresztelte, hogy letartóztatták, áfabevallások, iratok megsemmisítése köthető hozzá, a nyomozóhatóság őt bűnsegédként meggyanúsította.

[36] A közlés sértő jellege tekintetében az alperes azzal érvelt, hogy a felperest utóbb valóban meggyanúsították, ezért nem sértő a közlése. Ennek az érvelésnek önmagában ellentmond az a tény, hogy a sérelmezett közléseket állító újságírókat a büntetőbíróság rágalmozás vétségében mondta ki bűnösnek. A Btk. 226. § (1) bekezdése szerint ez a büntetőjogi tényállás a becsület csorbítására alkalmas tény állításával, híresztelésével, ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezés használata során valósul meg. Ezen bűncselekmény jogi tárgya a becsület, ami a társadalmi megbecsülést, a társadalomban kialakult kedvező értékítéletet jelenti. Ezen közlések sértő jellege ezért – figyelemmel a Bszi. 6. § rendelkezésére is – nem vitatható.

[37] Az alperes a felperes képmása felhasználása tekintetében nem vitatta, hogy a Ptk. 2:48. § (1) bekezdés által megkívánt hozzájárulással nem rendelkezett, ezért ennek hiányában magatartása a fellebbezésben hivatkozott eseti döntésben és 28/2014. (IX. 29.) AB

határozatban kifejtettek alapján sem tekinthető jogszerűnek. Ennek vizsgálata során ugyanis nem lehet eltekinteni a felhasználással érintett közlemény tartalmától. Az alperes nem vitatottan egy közérdeklődésre számot tartó eseményről történő beszámolóhoz kapcsolódóan használta a felperes képmását, róla azonban valótlan és jóhírnevet sértő állításokat híresztelt, ami önmagában visszaélésszerűvé teszi a felperes képmásának felhasználását.

[38] Az elsőfokú bíróság ítélete ezért nem sérti sem a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését, sem a 2:48. § rendelkezéseit.

[39] A sérelemdíj vonatkozásában az alperes fellebbezésében ezen szankció jogalapjának hiányára hivatkozott, összecszerűségét nem érintette.

[40] Az elsőfokú bíróság azonban mind a jóhírnév, mind a képmás védelméhez fűződő személyiségi jog sérelmét helytállóan állapította meg. A Ptk. 2:52. § (1) és (3) bekezdése szerinti szempontokat helyesen vette figyelembe, amikor köztudomásúnak tekintette, hogy a perbeli sérelem a felperes részére nem vagyoni sérelmet eredményezett, ezért sérelemdíj iránti igénye megalapozott. A nem vagyoni sérelem a személyiségi jogok sérelmével egyidejűleg következett be, ezért a felperes utóbb történő meggyanúsításának e körben nincs jelentősége. Az az alperes felróhatóságát nem enyhíti és annak figyelembevételét sem teszi nélkülözhetővé, hogy jogsértése többszörös volt.

[41] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, a le nem rótt kereseti illeték megfizetésének módja tekintetében az 1990. évi XCIII. törvényt (Itv.) módosító 2022. évi XLV. törvény 70. § és 73. § 6. pontjában foglaltakra tekintettel pontosította.

[42] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek az ügyvédi munkadíjat és a Magyar Állam javára a le nem rótt fellebbezési illetéket megfizetni.

[43] Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg, figyelemmel arra, hogy a felperes és jogi képviselője között megállapodás nem volt, az elsőfokú eljárásban 48.000 forint ügyvédi munkadíjat állapított meg az elsőfokú bíróság.

[44] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján, továbbá az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján döntött.

[45] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy mind a kereseti illeték, mind a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja]

Budapest, 2023. február 16.

Dr. Hercsik Zita s.k.
s.k.

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.

Dr. Virág Csaba

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró